

Roadele unei înțelepte politici de relații publice

Luni, 10 aprilie 2006

Gili Cârstea

Spuneam recent că valul de împrietenire cu bisericile „surori” nu este o simplă aventură locală, o invenție pentru scoaterea din amorțeală a Laodiceei, ci un plan bine coordonat și perseverent aplicat în toate districtele. Planul face parte din strategia de unificare a bisericilor din Europa, iar strategii își pun mari speranțe în faptul că nu vor exista împotriviri din rândul membrilor, dacă liderii vor decide în favoarea unității trupului lui Hristos.

„Vestea misionară” transmisă de unul dintre pastorii noștri din Ardeal confirmă faptul că biserica s-a înscris irevocabil pe un asemenea drum. Redăm integral textul, așa cum a fost el redactat de autor, deși problemele de ortografie vă vor pune serios răbdarea la încercare, iar cele „duhovnicești” vă vor da impresia că textul a fost redactat de țârcovnicul de la biserica ortodoxă. Iată ce spune fratele nostru pastor:

“Cine ar fi crezut, cu ani în urmă că poate fi posibil, ca un pastor al Bisericii Adventiste din Romania, va fi invitat să susțină, o seară de evanghelizare, integral, într-o biserică ortodoxă? Și totuși ...invitația a venit din partea Preotului Profesor Cravet Călin, care preocupat de viața spirituală a credincioșilor săi a organizat o săptămâna Duhovnicească, programând fiecare seară pentru un coleg al său de la Seminarul Ortodox din Arad, sau de la Episcopie.

“Surprinzător a fost faptul că luni 27 Martie, a fost invitat pastorul Bisericii Adventiste din localitate să prezinte subiectul – Iubirea de Dumnezeu și de semeni -. Tratat cu un respect deosebit, încă de la început, invitat în altar pentru pregătirea slujbei apoi cinstit de către toți membrii Comitetului Bisericii pe tot parcursul programului și la terminarea lui, te simți ca și într-o atmosferă a cerului. Se pare că relațiile publice, dezvoltate cu grijă, de către Biserica AZS, dau în cele din urmă, roade.

“Totul a plecat de la o invitație simplă adresată Preotului Profesor- Cravet Călin de către conducătorii Bisericii AZS, de a participa la o seară de Evanghelizare a Bisericii noastre unde i s-a dat să vorbească 20 de minute, iar la sfârșitul săptămânii de Evanghelizare, a fost invitat la programul de relații publice- Ziua Usilor Deschise.

“Rezultatele le cunoaște numai Dumnezeu ... astăzi, când Pastorul și Preotul merg pe stradă, toți oamenii ridică pălăria și salută cu respect ... nu numai ai lor.

“Unii dintre conducătorii Bisericii Adventiste din localitate prezenti, Prezbiterul - Sorin Crișan, Primul Diacon - Pârv Simion sau Resp. cu Evanghelizarea - Ban Ghiță, ca și alți membrii prezenți luni seara în Biserica Ortodoxă au apreciat și întărit relațiile existente dintre cele două Biserici și membrii lor.”

Așa este. Cine ar fi crezut cu ani în urmă că biserica rămășiței ar putea ajunge vreodată într-un asemenea hal de orbire spirituală, iar pastorii ei să se simtă “într-o atmosferă a cerului” deoarece li s-a permis să intre în altarul bisericii ortodoxe și să fie “cinstiți” de comitetul bisericii.

Oricine știe că între cele două biserici există o prăpastie doctrinală de netrecut. Cum a reușit pastorul nostru să prezinte adevărul adventist unei biserici ortodoxe fără să fie alungat “din altar” cu fluierături și bombardat cu ouă stricate? Cum a reușit el să fie “tratată cu respect” și “cinstit” de liderii bisericii ortodoxe, deși solia noastră este inacceptabilă pentru bisericile “surori”?

Răspunsul la aceste întrebări este evident: Pastorul nostru nu a spus nimic relevant, nimic important, nimic adventist. De aceea nici nu oferă vreun detaliu despre predică și reacția clericilor prezenți față de ea. Tot ce l-a impresionat pe el a fost “atmosfera cerească” pe care a simțit-o în sfântul altar și onoarea care i s-a făcut de a fi lăsat să pășească acolo. Și l-a mai impresionat ceva: Rezultatele. Deși recunoaște că sunt și unele pe care el nu le cunoaște, cele vizibile ar fi acelea că localnicii adventiști au început să scoată pălăria și să-l salute pe preotul ortodox “cu respect” – un lucru pe care doar “ai lor” îl practicau până acum. Grozavă realizare!

Acestea sunt “roadele” politicii de relații publice “dezvoltate cu grijă” de Biserica Adventistă?

Acestea și multe altele, cele mai multe nevisate acum nici chiar de cei care le dezvoltă. Este încă un exemplu elocvent că un popor care nu își cunoaște istoria este condamnat să o repete. Scriptura este cât se poate de clară că asemenea politici de “relații publice” l-au dus pe Israel mereu și fără excepții direct în brațele lui Baal.

Ne-am fi așteptat de la savanții noștri să înțeleagă nimicnicia și grotescul acestor proiecte de împrietenire cu lumea, de acomodare a membrilor cu ritualurile, practicile și credințele neamurilor din jur. Dar ei încurajează administrația bisericii să meargă înainte cu aceste proiecte, iar unanimitatea pare la fel de stânjenitoare ca și în cazul profeților care îl încurajau pe Ahab să ia Ramotul de la sirieni. Toți par vrăjiți de rezultatele politicii de relații publice, de atmosfera cerească simțită la asemenea slujbe ecumenice, și mai ales de faptul că oamenii au început să scoată pălăria pe stradă.

Este deplorabil că pastorul adventist a ajuns să se bucure de asemenea nimicuri, deși el a fost chemat la o datorie sfântă care îl plasează direct în mâna Fiului omului (Apoc 1:13-20). Nu putem decât să plângem și noi cu Ieremia: “Vai! cum s-a înnegrit aurul, și cum s-a schimbat aurul cel curat! Cum s-au risipit pietrele Sfântului Locaș pe la toate colțurile ulițelor! Cum sunt priviți acum fiii Sionului, cei aleși și prețuiți ca aurul curat altădată, cum sunt priviți acum, vai!” (Plângerile 4:1-2).

Pe drumul acesta deschis de “relațiile publice” dezvoltate cu grijă, în care pastorii adventiști participă la slujbe "duhovnicești" alături de închinătorii acestui hristos ecumenic, singurul final previzibil este invariabilul: “Efraim s-a lipit de idoli; lăsați-l în pace” (Osea 4:17).